

A fekete-fehér fénykép közepén deréktól felfelé egy férfit látunk, aki magasra emelt karokkal, tenyérrel előre áll. Szája nyitva van, mintha énekelne vagy kántálna. Félmeztelen, de tollakból készült kalapot visel, homlokán és arcán sötét színű festék van. A festék végigfut a törzsén, és a köldöke közelében áll meg. Egy nyaklánc lóg le a mellkasáig.

A férfi mögött egy sziklákon átfolyó sekély vizet láthatunk, amely fölött buja faágak hajlanak a víz fölé. A háttérben két másik férfi látható, egyikük a kép bal oldalán egy mohával borított sziklán ül, kezében két hosszú lándzsával. A másik a kép felső közepén, egy dombon guggol. Sűrű köd lengi be a tájat.

Sebastião Salgado vagyok, brazil fotós. Ez a kép akkor készült, amikor megmásztam az ország legmagasabb hegyét, a Pico da Neblinát (ködcsúcs), az Amazonas régió szívében. Hozzászoktunk ahhoz, hogy az Amazonast, kanyargó folyók által szabdalt, hatalmas síksággként látjuk.

Mégis keveset tudunk az életről ezeken a hegyeken, mert nagyon nehéz megközelíteni őket. Brazília legnagyobb hegyei mind az Amazonas vidékén találhatóak, és a növényzet sűrűsége miatt még nagyon sok minden vár felfedezésre ezen a tájon. Ezt a hegyet egy 22 őslakosból álló csoporttal másztam meg, akik közül ketten kiváló sámánok voltak, az egyikük a képen látható férfi.

A mászás nehéz és csúszós volt. Ezt a csúcst azért hívják "ködnek", mert párába és sok esőbe burkolózik. Amikor elértük a 2100 méteres magasságot, táborot vertünk, majd 3107 méteren fejeztük be a mászást.

A képen látható sámán, Koparihwë (a név jelentése "az ének főnöke" vagy "a természet hangja"), a hegymászás során a magasan a hegyekben élő nagy Yanomami istennőhöz szól. Ez az istennő irányítja az Amazonas összes esőjét és viharát, ezért arra kéri őt, hogy vessen véget az esőzéseknek, hogy könnyebben feljuthassunk a csúcsra. Végül sikerrel járt, így könnyebb mászás lett a jutalmunk.

Nem próbálok üzeneteket megfogalmazni a munkáimon keresztül, csak hagyom, hogy azok önmagukért beszéljenek. De remélem, hogy a fotóim arra ösztönzik az embereket, hogy szeretettel és tisztelettel tekintsenek az erdőre és annak lakóira.

Az Amazonas az Antarktisz mellett bolygónk egyik leginkább védett területe, melyet mindenféleképpen meg kell óvnunk, különben katasztrófális lesz a helyzet, nem csak a folyóhoz és az erdőkhöz közel állók számára, hanem mindannyiunknak.

Az Amazonas a világ legnagyobb biodiverzitását és vízkészletét rejt magában. Ha elpusztítanánk, akkor a szén olyan mennyiségben kerülne vissza a légkörbe, hogy az a bolygó elpusztulásához vezetne. A paradicsomból egyenesen a pokolba kerülnénk.

Ezzel és a többi fotóval, amelyeket ott készítettem, az volt a célom, hogy aggodalmat és egyben tiszteletet keltsék, és segítsék megvédeni ezt az ökoszisztémát.

Ehhez a fotóhoz egy olyan fényképezőgépet használtam, amelynek kifejlesztésében magam is segítettem a Canonnak: az 1D X-et. Számomra ez a tökéletes fényképezőgép. Rendkívül jól megépített, kiváló minőségű és robusztus, amely a legkülönbözőbb munkakörülmények között is megállja a helyét - beleértve az Amazonas barátságtalan hegyeit is.

Fotóimat történetmesélés céljából készítem. Ez a kép egy olyan történet része, amely majdnem kilenc évig tartott. 58 riportot és utazást tettem az Amazonas vidékén, hogy azokat egyetlen történetbe sűrítsem.

Az így létrejött Amazónia-gyűjtemény valamivel több mint 200 fényképet tartalmaz. Ha

ezt a számot megszorozzuk azzal az idővel, amit az egyes fotók elkészítésére fordítottam - ami a másodperc 1/250-ed része -, akkor az egész beszámoló egy másodpercnyi fotózást jelent. Egy másodperc, amelynek megvalósítása kilenc évbe telt.

Az emberek néha művészként definiálnak, de ez nem igaz. Fotós vagyok, egy teljesen különálló entitás. A fotózás egy univerzális nyelv. Az Amazonas vidékén készített képeimet bármiféle fordítás nélkül megértik Kínában, Franciaországban és Japánban egyaránt. Ez egy zsigeri és közvetlen kommunikációs forma. Ahhoz, hogy fotózni tudj, mélyen el kell merülni az előtted zajló jelenségben, és komoly koncentrációra, figyelemre van szükséged. Mert egyetlen fénykép meséli el majd az egész történetet.

Napjainkban a képek kommunikációs eszközzé váltak, de ez nem vonatkozik a fényképekre. A mobiltelefonnal készített képek nem a fényképezést jelentik, hanem egy olyan nyelvet, amelyet kommunikációra használunk.

Az igazi fotózás képes átadni mindazt, ami a fotós örökségéből ered – legyen az esztétikai, kulturális, ideológiai, antropológiai –, és képes ennek szellemében megörökíteni a pillanatot. Mindezzel a fotós egy reprezentatív, mégis egyedi, szubjektív metszetet készít a valóságról. A képe aztán a társadalom tükrévé válhat, illetve egy jellegzetes formája lehet annak a történelmi pillanatnak, amelyben készült. Egy fotósnak, de akár egyetlen fotónak is hihetetlen inspiráló és átalakító ereje lehet.

Most 80 éves vagyok, és 26 évesen kezdtem el fotózni. Fotósként végzett munkám az egész életem során szerzett tapasztalataim felhalmozódása.

De karrierem egy bizonyos pontján az ökológia felé fordultam.

Megörököltem szüleim farmját a Rio Doce-völgyben, amelyet feleségemmel, Lélia-val nemzeti parkká alakítottunk, hogy erdősítsük a régiót. A mai napig több mint hárommillió fát ültettünk ezen a területen, amely ismét virágkorát éli, és egy hatalmas erdővé változtatta vissza e tájat.

A fotózás történetében valószínűleg én voltam az egyik legtöbbet dolgozó fotós. A legfontosabb dolog azonban, amit életemben tettem, az a fotózáson kívül keresendő. Ez pedig a faültetés.

Hihetetlen életem volt, és a fotózás annyi mindent adott nekem. Több mint 130 országban jártam, és tanúja, megörökítője lehettem a bolygón zajló megannyi történésnek.

Ez az a bolygó, amin mindannyian osztozunk. És ez az a föld, amiből születtem, és ez az is, ahova visszatérek.